

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko SEUT 63 artiklan määräystä pääomien ja maksujen vapaasta liikkuvuudesta tulkittava siten, että se kattaa pankkiin kohdistuvaa kuittausta koskevan ilmoituksen, kun pankin velallisenä oleva yhtiö täyttää sitoumuksensa suorittamalla kuittauksen samalta pankilta olevilla vastavuoroilla, määrältään selvillä, rahassa määritellyillä ja erääntyneillä saamisilla?
- 2) Onko SEUT 63 artiklaa tulkittava siten, että yhtiön ja pankin välillä jo laillisesti ilmoitettujen kuittausten pätevyyden edellytyksiin tehtyä muutosta, jolla mitätöidään ilmoitetut kuittaukset uusien jo ilmoitettuihin kuittauksiin taannehtivasti sovellettavien edellytysten vuoksi, on pidettävä SEUT 63 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna rajoituksena, jos sillä rajoitetaan mahdollisuutta täyttää velvoitteet sellaisia muita yhtiöitä kohtaan, joista unionin muista jäsenvaltioista olevat henkilöt omistavat osakkeita tai osuuksia tai joiden velkakirjoja tällaisilla henkilöillä on?
- 3) Onko SEUT 63 artiklaa tulkittava siten, että siinä sallitaan kansallinen lainsäädäntö, jolla muutetaan taannehtivasti yhtiön ja pankin välillä jo laillisesti ilmoitettujen kuittausten pätevyyden edellytyksiä ja jolla mitätöidään ilmoitetut kuittaukset jo suoritettuihin kuittauksiin taannehtivasti sovellettavien uusien edellytysten perusteella?
- 4) Onko SEUT 4 artiklan 2 kohdan a alakohtaa sekä SEUT 26, SEUT 27, SEUT 114 ja SEUT 115 artiklaa, joilla säännellään unionin sisämarkkinoita, tulkittava siten, että niissä sallitaan kansallinen lainsäädäntö, jolla muutetaan taannehtivasti yhtiön ja pankin välillä jo laillisesti ilmoitettujen kuittausten pätevyyden edellytyksiä jäsenvaltiossa mitätöimällä ilmoitetut kuittaukset jo suoritettuihin kuittauksiin taannehtivasti sovellettavien uusien edellytysten perusteella, myös tilanteissa, joissa on kyse ainoastaan samaa kansalaisuutta olevien oikeussubjektien välisistä oikeussuhteista, jotka voidaan näin ollen luokitella jäsenvaltion sisäiseksi oikeussuhteiksi, joilla ei ole suoraa rajatylittävää liittymää unionin sisämarkkinoille?
- 5) Onko SEU 2 artiklaa, luettuna yhdessä SEU 19 artiklan 1 kohdan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan ensimmäisen ja toisen kohdan kanssa, tulkittava siten, että niissä sallitaan kansallinen lainsäädäntö, jolla muutetaan ilmoitetun kuittauksen pätevyyden edellytyksiä suhteessa pankkiin siten, että uusille edellytyksille annetaan nimenomaisesti taannehtiva vaikutus ja mitätöidään aiemmalla ajanjaksolla laillisesti suoritettut kuittaukset, kun kyseisessä jäsenvaltiossa on aloitettu pankkiin kohdistuva maksukyvyttömyysmenettely ja saatettu vireille oikeudenkäynti, joissa vaaditaan mitätöimään pankilta olevien saatavien kuittaukset, joihin sovellettiin niiden suorittamisajankohtana toisenlaisia oikeudellisia edellytyksiä?
- 6) Onko oikeusvarmuuden periaatetta, joka on unionin oikeuden yleinen periaate, tulkittava siten, että se sallii kansallisen lainsäädännön, jolla muutetaan pankkiin kohdistuvaa kuittausta koskevan pätevän ilmoituksen edellytyksiä siten, että uusille edellytyksille annetaan nimenomaisesti taannehtiva vaikutus ja aiemmalla ajanjaksolla laillisesti suoritettut kuittaukset mitätöidään, kun kyseisessä jäsenvaltiossa on aloitettu pankkiin kohdistuva maksukyvyttömyysmenettely ja saatettu vireille oikeudenkäynti, joissa vaaditaan mitätöimään pankilta olevien saatavien kuittaukset, joihin sovellettiin niiden suorittamisajankohtana toisenlaisia oikeudellisia edellytyksiä?

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Korkein oikeus (Suomi) on esittänyt 23.4.2021 – A v. B

(Asia C-262/21)

(2021/C 252/21)

Oikeudenkäyntikieli: suomi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Korkein oikeus

Pääasian asianosaiset

Muutoksenhakija: A

Vastapuoli: B

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta avioliittoa ja vanhempainvastuuta koskeissa asioissa ja asetuksen (EY) N:o 1347/2000 kumoamisesta 27.11.2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/2003 ⁽¹⁾ (Bryssel IIa -asetus) 2 artiklan 11 alakohtaa lapsen luvattomasta poisviemisestä tulkittava siten, että kysymys on säännöksessä tarkoitetun kaltaisesta tilanteesta, kun lapsen toinen vanhempi on ilman toisen vanhemman suostumusta vienyt lapsen pois asuinpaikkavaltiostaan toiseen, asian käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon viranomaisen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 ⁽²⁾ (Dublin III -asetus) perusteella antaman siirtopäätöksen perusteella?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kielteisesti, onko Bryssel IIa -asetuksen 2 artiklan 11 alakohtaa luvattomasta palauttamatta jättämisestä tulkittava siten, että kysymys on säännöksessä tarkoitetun kaltaisesta tilanteesta, kun lapsen asuinpaikkavaltion tuomioistuin on kumonnut viranomaisen asian käsittelyn siirtämistä koskevan ratkaisun, mutta palautettavaksi määrätyllä lapsella ei ole enää asuinpaikkavaltiossaan voimassa olevaa oleskelulupaa, eikä oikeutta saapua valtioon tai oleskella kyseisessä valtiossa?
- 3) Mikäli ensimmäiseen tai toiseen kysymykseen annetun vastauksen perusteella Bryssel IIa -asetuksen 2 artiklan 11 alakohtaa on tulkittava siten, että kysymys on luvattomasta poisviemisestä tai palauttamatta jättämisestä, ja lapsi tulisi siten palauttaa asuinpaikkavaltioonsa, onko vuoden 1980 Haagin yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäisen kappaleen b kohtaa tulkittava siten, että se asettaa esteen lapsen palauttamiselle joko
 - i) sillä perusteella, että äitinsä välittömässä hoidossa ollut imeväisikäinen sylilapsi joutuisi yksin palatessaan määräyksessä tarkoitettuun vakavaan vaaraan siitä, että palauttaminen saattaisi hänet ruumiillisille tai henkisille vaurioille alttiiksi tai että lapsi muutoin joutuisi kestävämpään tilanteeseen; tai
 - ii) sillä perusteella, että lapsi otettaisiin asuinpaikkavaltiossaan huostaan ja hänet sijoitettaisiin asumaan joko yksin tai äitinsä kanssa turvakotiin, mikä ilmentäisi määräyksessä tarkoitettua vakavaa vaaraa siitä, että palauttaminen saattaisi lapsen ruumiillisille tai henkisille vaurioille alttiiksi, tai että lapsi muutoin joutuisi kestävämpään tilanteeseen taikka
 - iii) sillä perusteella, että lapsi joutuisi vailla voimassa olevaa oleskelulupaa määräyksessä tarkoitettulla tavalla kestävämpään tilanteeseen?
- 4) Mikäli kolmanteen kysymykseen annetun vastauksen perusteella vuoden 1980 Haagin yleissopimuksen 13 artiklan ensimmäisen kappaleen b kohdan kieltäytymisperusteita voidaan tulkita siten, että lapsi joutuisi vakavaan vaaraan siitä, että palauttaminen saattaisi hänet ruumiillisille tai henkisille vaurioille alttiiksi tai että lapsi muutoin joutuisi kestävämpään tilanteeseen, onko Bryssel IIa -asetuksen 11 artiklan 4 alakohtaa tulkittava yhdessä unionin perusoikeuskirjan 24 artiklassa sekä Bryssel IIa -asetuksessa tarkoitetun lapsen edun käsitteen mukaisesti siten, että tilanteessa, jossa lapsella ja äidillä ei ole voimassa olevaa oleskelulupaa lapsen asuinpaikkavaltiossa, eikä siten oikeutta saapua sinne tai oleskella siellä, lapsen asuinpaikkavaltion on toteutettava riittävät järjestelyt, joilla taataan lapsen ja hänen äitinsä laillinen oleskelu mainitussa jäsenvaltiossa? Jos lapsen asuinpaikkavaltiolla on tällainen velvollisuus, onko jäsenvaltioiden keskinäisen luottamuksen periaatetta tulkittava siten, että luovuttava jäsenvaltio voi sen mukaisesti luottaa siihen, että lapsen asuinpaikkavaltio täyttää nämä velvoitteensa, vai edellyttääkö lapsen etu, että asuinpaikkavaltion viranomaisilta on tarpeen saada selvitys niistä tosiasiallisista toiminnoista, joihin lapsen edun turvaamiseksi on ryhdytty tai ryhdytään, jotta luovuttava jäsenvaltio voi muun muassa arvioida toimien riittävyyttä lapsen edun näkökulmasta?
- 5) Mikäli lapsen asuinpaikkavaltiolla ei ole edellä 4. ennakkoratkaisukysymyksessä tarkoitettua velvollisuutta toteuttaa tarvittavia järjestelyitä, onko vuoden 1980 Haagin yleissopimuksen 20 artiklaa tulkittava edellä 3. ennakkoratkaisukysymyksen i)–iii) alakohdissa tarkoitetuissa tilanteissa perusoikeuskirjan 24 artiklan valossa siten, että se muodostaa esteen lapsen palauttamiselle sen vuoksi, että palauttamista voitaisiin pitää siinä tarkoitettulla tavalla ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suoja koskevien perusperiaatteiden vastaisena?

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 2201/2003, annettu 27 päivänä marraskuuta 2003 tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta avioliittoa ja vanhempainvastuuta koskeissa asioissa ja asetuksen (EY) N:o 1347/2000 kumoamisesta (EUVL 2003, L 338, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 604/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälisestä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta (EUVL 2013, L 180, s. 31).